

μια λαμπερή πόλη
κι όλοι σκιές
... το μεγάλο φινάλε

σημειώσεις
για την εξέγερση
του δεκέμβρη

ο δεκέμβρης
στο Αιγάλεω

για τους
αιχμάλωτους
των δεκεμβριανών

η κωνσταντίνα
κούνεβα

ο κρατικός
ρατσισμός
στην πέτρου
ράλλη

για τον ελαιώνα



αιχμές της συγκυρίας από την πρωτοβουλία αναρχικών αιγάλεω
μάης-ιούνης 2009

το περιβάλλον

σημειώσεις για τον δεκέμβρη 08

Στη σφαίρα που δολοφόνησε το βράδυ της 6ης Δεκέμβρη τον 15χρονο Α.Γρηγορόπουλο ήταν συμπεκνωμένη η δημοκρατική βαρβαρότητα. Το πολιτικό σύστημα δεν ξεπέρασε τα όριά του εκείνο το βράδυ μέσω της τσογλανιάς ενός ένστολου φρουρού του. Ηρθε απλά να επιβεβαιώσει με τον πιο δηκτικό και ανελέητο τρόπο την ίδια την ουσία του: τα ανυπότακτα κοινωνικά κομμάτια βασανίζονται, φυλακίζονται, δολοφονούνται. Δεν χρειάστηκαν προσχήματα, ούτε και οι αναλύσεις που "ανακάλυψαν" τα αίτια της εξέγερσης στην οικονομική κρίση σταθήκαν ικανές να επιμερίσουν την ίδια τη συστημική κρίση. Το πολιτικό αδιέξοδο της δημοκρατίας σε επίπεδο θεσμών ανέδειξε την απαξίωση της πολιτικής διαχείρισης και του κοινοβουλευτισμού ως εκφραστή της. Το δικομματικό σύστημα διακυβέρνησης και μάλιστα εν μέσω παρατεταμένης "λιτότητας" ήταν και αυτό που υπέδειξε το μάταιο της κυβερνητικής ανατροπής. Το έδαφος πάνω στο οποίο ξεδιπλώθηκαν οι δυναμικές των υποκειμένων που συγκρούστηκαν σε όλο τον ελλαδικό χώρο είχε διαμορφωθεί. Η δολοφονία του Αλέξανδρου αποτέλεσε αφορμή αλλά ήταν και η ίδια η αιτία των όσων ακολούθησαν. Η σημειολογία του θανάτου δεν άφησε περιθώρια για παρερμηνείες ή συγκάλυψη της ωμότητας: 15χρονος, μαθητής, εν ψυχρώ εκτέλεση, σφαίρα στην καρδιά...

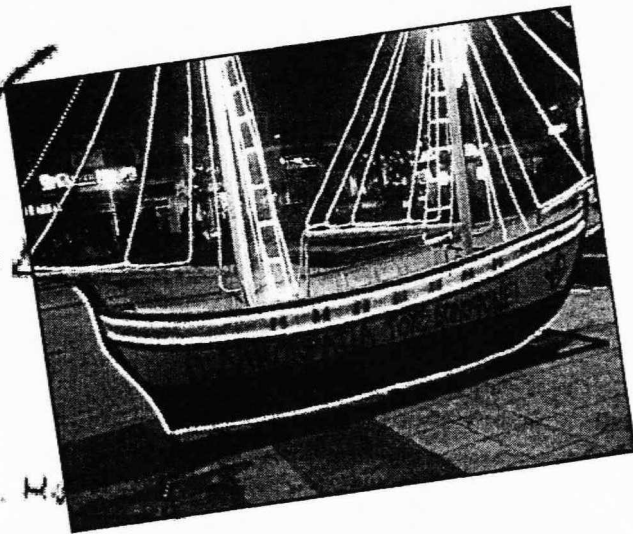
τόποι αντίστασης

Από τις πρώτες ώρες που ακολούθησαν τη δολοφονία του Αλέξη αναρχικοί και αντιεξουσιαστές κατέλαβαν χώρους πανεπιστημιακών ιδρυμάτων προσπάθησαν να δημιουργήσουν σε επίπεδο υποδομών τον τόπο συνάντησης των εξεγερμένων, τον τόπο οργάνωσης μιας χειραφετημένης οργής που λειτουργήσει ως σπινθήρας των συγκρούσεων που θα ακολουθούσαν. Το άσυλο είχε πλέον, και για τις επόμενες ημέρες, ξεκάθαρα κοινωνικό χαρακτήρα. Διαρκείς ανοιχτές συνελεύσεις, αυτοοργάνωση της καθημερινότητας, σε κάποιες περιπτώσεις μάλιστα, κάποια εγχειρήματα προχώρησαν σε εκτεταμένη αντιπληροφόρηση, παρεμβάσεις σε κοινωνικούς χώρους, δράσεις όπως μπλοκάρισμα ακυρωτικών μηχανημάτων σε μέσα μαζικής μεταφοράς και απαλλοτριώσεις και αναδιανομή αγαθών από αλυσίδες super market, αποτέλεσαν σημεία μιας αλληλοτροφοδοτούμενης κίνησης από και προς τα έξω που σκοπό είχε να συναντήσει τα κοινωνικά κομμάτια και να διαδώσει από την πρώτη στιγμή το μήνυμα της εξέγερσης. Παράλληλα καταλαμβάνονται δημαρχεία, δημόσια κτήρια σε γειτονιές, ραδιοφωνικοί σταθμοί, η ΓΣΕΕ, η ΕΣΗΕΑ. Το απελευθερωτικό μικρόβιο της εξέγερσης διαχέεται παντού.

οι πρακτικές και τα χαρακτηριστικά των υποκειμένων

Στις σελίδες της νεότερης ελληνικής ιστορίας δεν έχουν υπάρξει γεγονότα μεγαλύτερης έκτασης και έντασης από την πλευρά των καταπιεσμένων. Τα ποιοτικά χαρακτηριστικά που ξεδιπλώθηκαν κατά τη διάρκεια της εξέγερσης είναι και αυτά που της προσέδωσαν μια φυσιογνωμία πρωτόγνωρα επιθετική





και επικίνδυνη για τις δομές του υπάρχοντος. Στους δρόμους των πόλεων του ελληνικού χώρου το Δεκέμβρη διασταυρώθηκαν μαθητές, άνεργοι, εργαζόμενοι, μετανάστες εκδηλώνοντας επιθετικές δράσεις, στοχευμένες και συμπληρωματικές μεταξύ τους. Οι στόχοι που χτυπήθηκαν ήταν σαφείς και συγκεκριμένοι. Τράπεζες, μεγαλοκαταστήματα, αστυνομικά τμήματα, υπουργεία και παραρτήματά τους, ένστολοι φρουροί του καθεστώτος. Καθετί που αντιπροσωπεύει την εξουσία βρισκόταν αυτόματα στο στόχαστρο των εξεγερμένων και ήταν ενοχοποιημένο στην κοινωνική συνείδηση: από τα κρατικά σύμβολα μέχρι τη μεγάλη ιδιοκτησία. Ετσι συντέθηκε ένα σκηνικό που ήθελε τις συγκρούσεις στα κέντρα των μητροπόλεων να λαμβάνουν ταξικές αποχρώσεις με επιθέσεις κυρίως σε σύμβολα του κόσμου των εμπορευμάτων και στα προάστια σχεδόν αποκλειστικά οι μαθητές να πολιορκούν καθημερινά τα αστυνομικά τμήματα. Οσον αφορά το τελευταίο κομμάτι, αυτό των μαθητών, αξίζει να αναφερθεί ο αναβρασμός των αντιφάσεων μέσα στον οποίο έπραξε. Από τη μία η έλλειψη πολιτικών αναφορών που το καθιστούσε ευάλωτο σε κινήσεις χειραγώγησης και από την άλλη το ξεπέρασμα των όρων της απλής διαμαρτυρίας ήταν σημεία που ανέπτυξαν μια διαλεκτική πρωτόγνωρη για τους ίδιους και που δημιούργησαν ένα ευνόητο φιλοσοφικό κενό: οι γονείς σαστισμένα δεκτικοί με τα παιδιά τους που συγκρούονταν θέτοντας την κίνηση τους σχεδόν αυτονόητα πέραν των ορίων της αστικής νομιμότητας.

μμε

Οι μηχανισμοί διαμεσολάβησης και κατασκευής της κοινωνικής συναίνεσης λειτούργησαν από την πρώτη στιγμή όχι μόνο διαστρεβλωτικά αλλά προσπάθησαν με τόνους ιδεολογικής καταστολής να προσδώσουν στην εξέγερση και τα υποκείμενά της χαρακτηριστικά, περιεχόμενα και κίνητρα που στόχο είχαν να επιμερίσουν, να αλλοιώσουν και εν τέλει να συκοφαντήσουν. Ετσι ο θάνατος του Αλέξη αποπειράθηκε να κατοχυρωθεί κοινωνικά ως "μεμονωμένο περιστατικό", η δολοφονία ονομάστηκε "θανάσιμος τραυματισμός από εξοστρακισμένη σφαίρα", οι μαθητές παρουσιάστηκαν ως το μόνο κομμάτι που δίκαια διαμαρτύρονταν "αν και παρασύρθηκε σε υπερβολές", προσδίδοντάς τους απαξιωτικά το "ακαταλόγιστο" του νεαρού της ηλικίας. Η επανοικειοποίηση αγαθών και οι απαλλοτριώσεις βαφτίστηκαν "πλιάτσικο"- μια έννοια φορτισμένη αρνητικά και ταυτόσημη με αυτή της αρπαγής από τους ηττημένους, και στην περίπτωση του Δεκέμβρη ηττημένο ήταν το κεφάλαιο και τα μεγαλοκαταστήματα της Ερμού και της Σταδίου. Οι "ηττημένοι" της καθημερινής ζωής είχαν το πάνω χέρι, παίρνοντας κάτι από αυτά που τους ανήκουν, αντιστρέφοντας τα πρόσημα, ανατρέποντας τις έννοιες. Τη στιγμή που το Βατοπέδι, η Siemens θεωρούνταν "υπεξαιρέσεις" τότε ναι, οι απαλλοτριώσεις του Δεκέμβρη ήταν πλιάτσικο.

Για τους ίδιους τους εξεγερμένους ο αφηρημένος χαρακτηρισμός του κουκουλοφόρου, πλέον με την έννοια της ιδιότητας, επίμονα συγκροτούσε, και ακόμα συγκροτεί, τη φιγούρα του αόρατου τρομοκράτη, του εγκληματία.

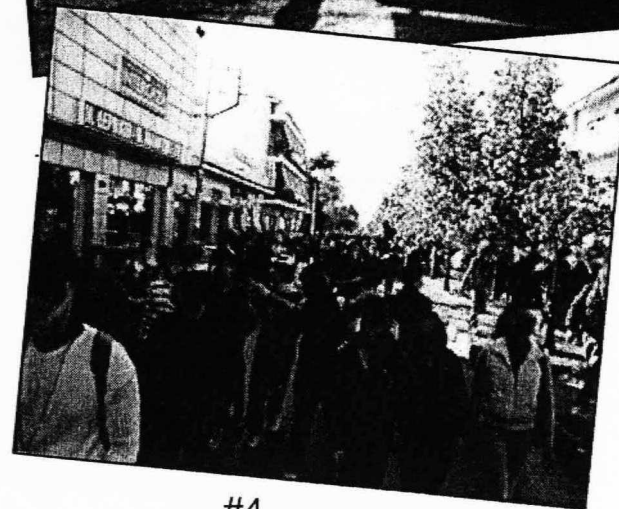
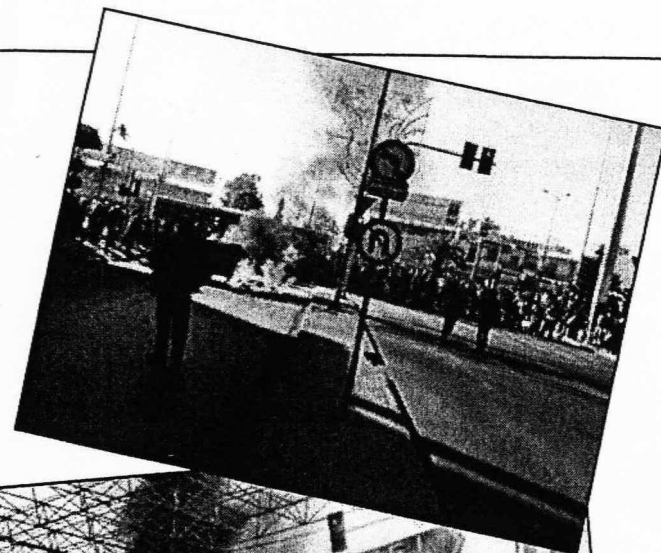
Απέναντι και ενάντια στο τείχος σιωπής που θέλησαν να επιβάλουν τα μμε λειτούργησαν οι ιστότοποι που δημιουργήθηκαν ταυτόχρονα με τις καταλήψεις και αντιπληροφόρουν διεθνώς με πολύγλωσσα κείμενα για την κατάσταση κάθε στιγμή. Η διαμεσολάβηση των media έσπασε με τη διαρκή ενημέρωση και επικοινωνία, με μοιράσματα κειμένων και εξεγερσιακών εντύπων, με ραδιοφωνικές εκπομπές από τους κατειλημμένους χώρους των πανεπιστημίων. Η επιβολή του μονοδιάστατου των κατασκευασμένων εικόνων δεν κατάφερε το σκοπό της αφού μηνύματα για κινήσεις αλληλεγγύης κατέφθαναν καθ όλη τη διάρκεια της εξέγερσης από διάφορα σημεία του πλανήτη. Το μήνυμα της εξέγερσης είχε ανεπιστρεπті διατρήσει κάθε σύνορο, και πρώτα από όλα αυτό των συνειδήσεων.

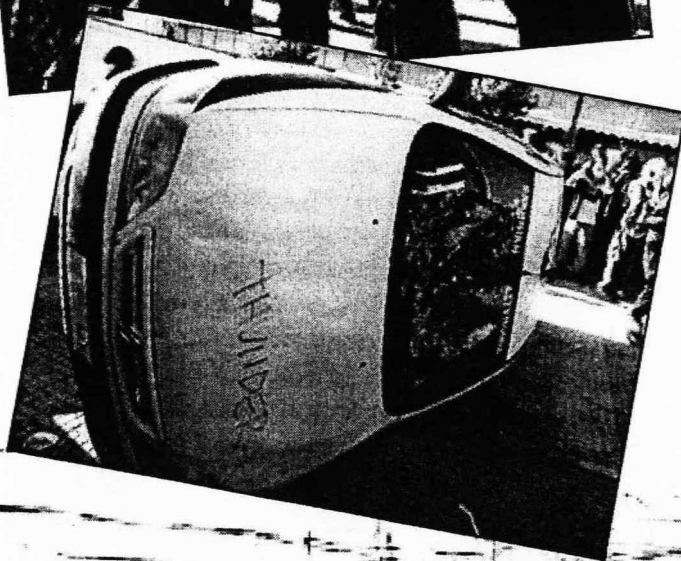
η αριστερά

Φανερά σατισμένη ήταν η αριστερά αφού είδε μπροστά της μια κοινωνική δυναμική που δεν μπορούσε να χειραγωγήσει. Είδε να προσπερνιέται η “ριζοσπαστικότητά” της που ακόμα και τις μέρες της εξέγερσης εξαντλούνταν στη θλιβερή συνθηματολογία των αιτημάτων περί “παραίτησης της κυβέρνησης” και παρόλο που αρχικά, κομμάτια από τη βάση της διαχωρίστηκαν από την κομματική γραμμή σε μια ενστικτώδη επιθετική κίνηση. Τις χιλιάδες του κόσμου που συμμετείχαν στα γεγονότα τις αντιλήφθηκε ως απειλή αφού δεν μπορούσε να χωρέσει τα χαρακτηριστικά της σύγκρουσης στα κομματικά της σχέδια. Χαρακτηριστικά επιθετικά απέναντι σε εμπορευματικές λογικές, κράτος, ιεραρχίες και εχθρικά απέναντι σε αρχηγούς και πρωτοπορίες. Κι όσο για την απαίτηση διαχείρισης της εξουσίας, αυτή είχε ηττηθεί πριν καν διατυπωθεί. Ετσι απέμενε η μεθόδευση της αποδυνάμωσης. Από το κκε που λάμβανε συγχαρητήρια από το φασιστικό λαος για την κατασταλτική του στάση και την ευφάνταστη σεναριολογία για “Αμερικανούς πράκτορες υποκινητές”, το συνασπισμό που ζητούσε καλύτερη εκπαίδευση των ένστολων δολοφόνων με το αίτημα για αναδιάρθρωση της ελληνικής αστυνομίας και μέχρι τα λοιπά κομματίδια που αναζητούσαν ψηφαλάκια και λόγο ύπαρξης στο πλάι των οδοφραγμάτων, η κίνηση της αριστερής προπαγάνδας είχε έναν και σαφή ρόλο, αυτό της πυρόσβεσης ακόμη και όταν ήξερε καλά πως μοναδικό και αδιαπραγμάτευτο αίτημα τις μέρες και τις νύχτες του Δεκέμβρη ήταν η ίδια η εξέγερση.

μετά την καταστροφή η ανοικοδόμηση

Με σημείο αναφοράς και εκκίνησης τις κεντρικές καταλήψεις κυρίως όσον αφορά τις πρακτικές και τα χαρακτηριστικά που διαχύθηκαν από αυτές και με υποκείμενα και τους ίδιους τους εξεγερμένους, από το Δεκέμβρη και μετά γεννήθηκαν πολλά εγχειρήματα τόσο σε κεντρικό επίπεδο όσο και σε γειτονιές. Καταλήψεις κτιρίων στο κέντρο της μητρόπολης όπως η ΓΣΕΕ, η Λυρική, τα γραφεία του ΗΣΑΠ, τα πάρκα της Κύπρου και της Ναυαρίνου, το κτήριο της Σκαρμαγκά. Ενώ και οι γειτονιές προστίθενται στο μακρύ κατάλογο επανοικειοποίησης δημόσιων χώρων, τοπικών συνελεύσεων που ποιοτικοποι-





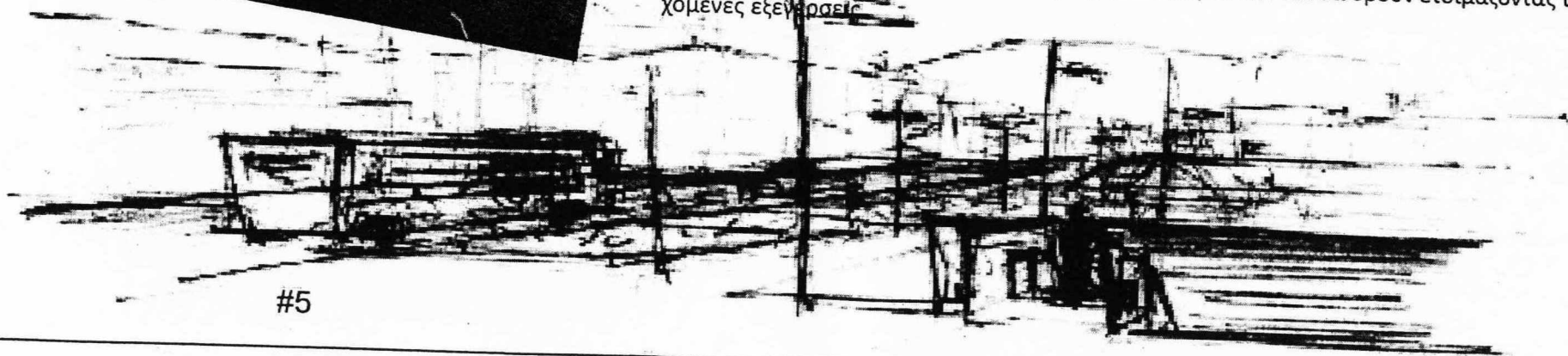
ησαν και εμβάθυναν τα ζητήματα που ανοίχτηκαν μέσα στην εξέγερση, με αιχμή την υπόθεση της Κωνσταντίνας Κούνεβα και των αιχμαλώτων φυλακισμένων, και εμπλούτισαν αυτά της καθημερινότητας. Άνθρωποι που συναντήθηκαν για πρώτη φορά πάνω σε έναν κοινό τόπο, αυτόν της δύσκολης αλλά μαγικής μη επιστροφής στην κανονικότητα, συνειδητοποιώντας πως ο τρόπος που αντιλαμβανόντουσαν την πραγματικότητα δεν θα είναι ποτέ πια ο ίδιος.

δεκέμβρης 08-αιγάλεω

Το Αιγάλεω δεν θα μπορούσε να μείνει ανέπαφο από τα όσα εξελίχθηκαν εκείνες τις μέρες. Την δεύτερη μέρα μετά τη δολοφονία του Αλέξη μαθητές και μαθήτριες των γειτονιών μας συγκρότησαν πορεία, έστησαν οδοφράγματα στη Θηβών και την Καβάλας, επιτέθηκαν στα α.τ. της Παπαναστασίου και της Μαρμαρά.

Συμπληρωματικά και ως προέκταση αυτής της επιθετικότητας λειτούργησε και η πορεία που καλέστηκε από αναρχικούς και αντιεξουσιαστές στο κέντρο της πόλης λίγες ημέρες μετά. Απουσία μεγάλου κεφαλαίου χτυπήθηκαν οι τράπεζες της Ιεράς οδού και το α.τ. της οδού Προύσσης με τους περαστικούς να χειροκροτούν. Η απειλή έτσι κι αλλιώς βρισκόταν σε ότι συμβολοποιούσε εξουσία και ο φόβος εγκλωβισμένος στους τηλεοπτικούς δέκτες.

Στο βαθμό που αναλογούσε στις περιορισμένες πολιτικές παρουσίες και στην σύντομη ιστορικότητα δράσεων, το μήνυμα του Δεκέμβρη εγχαράχτηκε αφήνοντας ανοιχτά πεδία στους ανθρώπους που βρέθηκαν στους δρόμους της πόλης, είτε ως αυτουργοί είτε ως υποκείμενα που βίωσαν την επιθετικότητα να εκφράζεται στις γειτονιές μας με ξεκάθαρη στόχευση. Και μιλώντας για πολιτικές παρουσίες σαφώς και δεν αναφερόμαστε στη σιωπή των τοπικών αρχοντίσκων ούτε στην αριστερά η οποία αποδείχτηκε ακόμη πιο θλιβερή από ότι στο κέντρο της μητρόπολης με την ανυπαρξία της τόσο σε επίπεδο δράσεων όσο και σε επίπεδο λόγου. Μιλάμε για εκείνα τα ακηδεμόνευτα κομμάτια που αδιαπραγμάτευτα δρούσαν και θα δρουν ετοιμάζοντας τις επερχόμενες εξεγέρσεις.

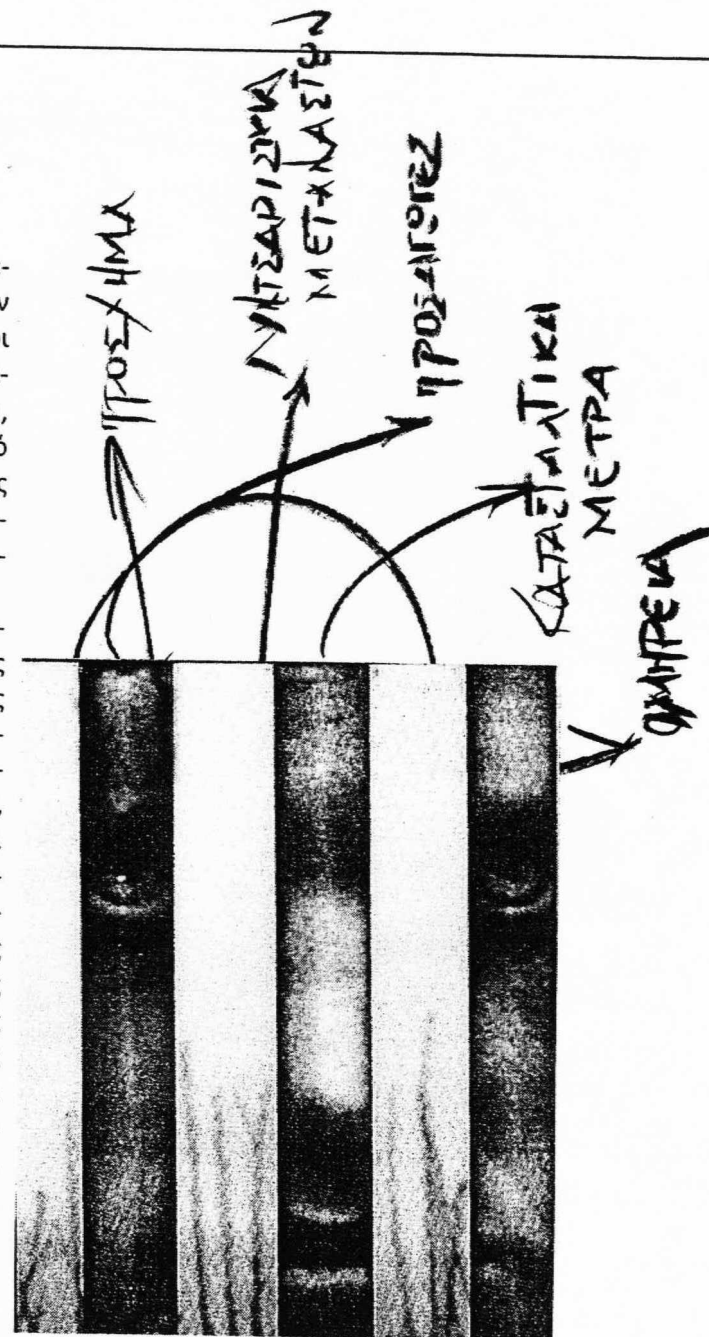


για τους διωκόμενους της εξέγερσης

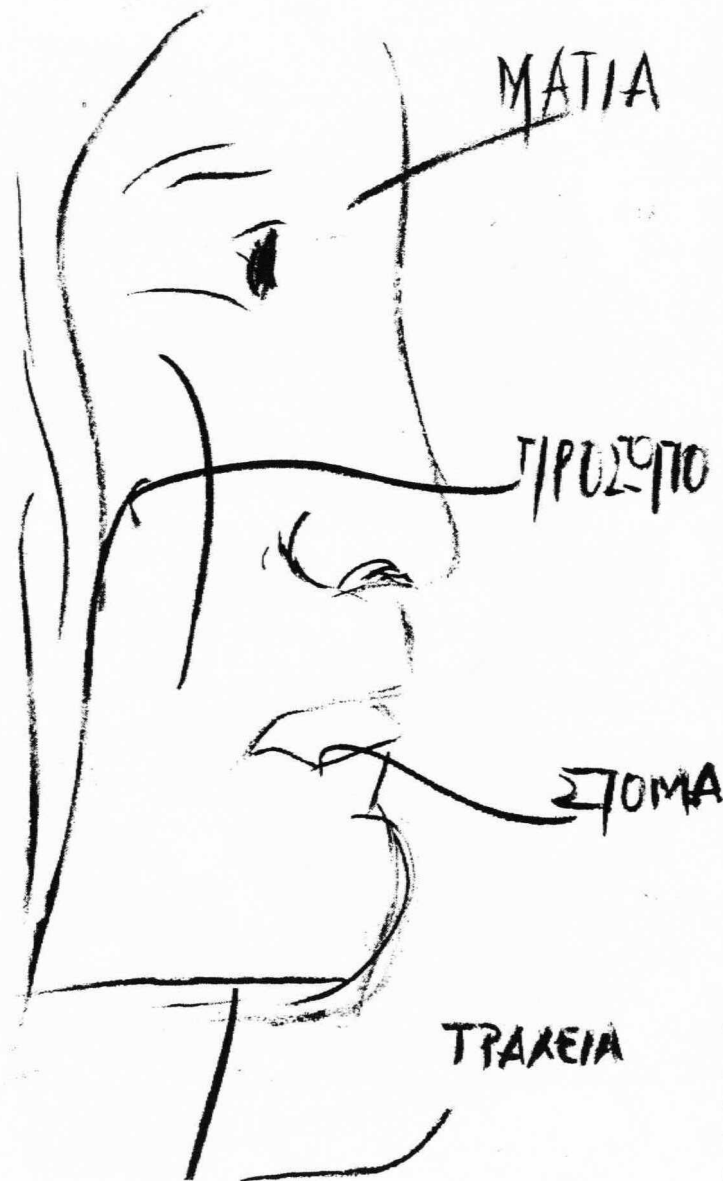
Το κράτος βρέθηκε από την πρώτη στιγμή μουδιασμένο, αμήχανο, μη έχοντας κανένα πρόσχημα να υπερασπιστεί. Με τη σύμπραξη των ΜΜΕ κήρυττε το τέλος των εχθροπραξιών. Εξάλλου οι «γιορτές» είχαν να επιβάλλουν την κατανάλωση και η επιστροφή στην κανονικότητα έπρεπε να επιβληθεί. Χιλιάδες τόνοι χημικών, αμέτρητες χειροβομβίδες κρότου λάμψης, χιλιάδες προσαγωγές, 246 συλλήψεις, 67 προφυλακίσεις (εκ των οποίων 15 αποφυλακίστηκαν), διώξεις στη Λάρισα βάσει του αντιτρομοκρατικού νόμου, διώξεις γονέων για παραμέληση ανηλίκων, κακοποίηση και λιντσάρισμα μεταναστών. Αλλά και έξω από τον ελλαδικό χώρο από την πρώτη στιγμή της είδησης της δολοφονίας και της γενίκευσης της εξέγερσης πραγματοποιήθηκαν δυναμικές κινήσεις αλληλεγγύης, όπως δράσεις αντιπληροφόρησης, πορείες, χτυπήματα και καταλήψεις σε πρεσβείες, πολλές από τις οποίες αντιμετώπισαν την καταστολή με αποτέλεσμα συλλήψεις και διώξεις αγωνιστών.

Η εκδικητικότητα της δημοκρατίας περιγράφεται με μία λέξη, καταστολή. Από τις προσαγωγές και εισβολές σε σπίτια αναρχικών μετά το χτύπημα του Ε.Α. στα Εξάρχεια, το χτύπημα της πορείας αλληλεγγύης στους φυλακισμένους της εξέγερσης, την καταστολή και τραυματισμό διαδηλωτών από χειροβομβίδες κρότου λάμψης έξω από το Δημαρχείο, μέχρι τις πρόσφατες αναγγελίες περί πονικοποίησης της κουκούλας. Η εξουσία με όλες της μορφές της ακονίζει τα δόντια της. Σε μία εποχή που η οικονομική κρίση συνάδει με την κοινωνική, με εκατοντάδες απολύσεις και μειώσεις απολαβών να εκκρεμούν, στοχοποιούνται τα κομμάτια που εξεγείρονται και τα κομμάτια αυτά που έχουν κάθε λόγο να το κάνουν. Στο δόγμα της μηδενικής ανοχής προστίθενται νέα μέτρα καταστολής και επιτήρησης όπως κάμερες παρακολούθησης, περιπολίες με σκύλους, χρήση τεθωρακισμένων οχημάτων με αντλίες νερού για την διάλυση διαδηλώσεων, νέες ομάδες «ταχείας αντίδρασης», χρήση όπλων taser που λειτουργούν δια της ηλεκτρικής εκκένωσης, άρση ασύλου και εκκενώσεις καταλήψεων. Απέναντι σε ένα κράτος καταστολής και τρομοκράτησης η αλληλεγγύη σε κάθε διωκόμενο του κράτους είναι δεδομένη και αφορά όλους όσους κατέβηκαν στο δρόμο και όλους όσους θα το ξανακάνουν. Κάθε αιχμάλωτος της κοινωνικής εξέγερσης είναι ένας από εμάς. Εξάλλου οι 3000 άνθρωποι που κατέβηκαν στο δρόμο στην διαδήλωση ενάντια στα νέα κατασταλτικά μέτρα στις 28/04 και οι 1500 που συμμετείχαν στην διαδήλωση της «Εργατικής συνέλευσης για την Πρωτομαγιά» έδωσαν την απάντηση στα κατασταλτικά μέτρα αποδεικνύοντας ότι η παρακαταθήκη του Δεκέμβρη είναι πιο δυνατή από την προσπάθεια παλινόρθωσης της δημοκρατίας τους.

ΚΑΝΕΝΑΣ ΟΜΗΡΟΣ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ
ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΩΝ ΣΥΛΛΗΦΘΕΝΤΩΝ ΤΟΥ ΔΕΚΕΜΒΡΗ



υπόθεση κ.κούνεβα



Στις 23 Δεκεμβρίου, στις 12 περίπου τη νύχτα, η σαρανταδιάχρονη Κων/να Κούνεβα κατά την επιστροφή της στο σπίτι της στα Πετράλωνα, ύστερα από τη νυχτερινή της βάρδια, δέχεται άγρια επίθεση από δύο άντρες. Τα δύο αυτά ανθρωποειδή την λούζουν με καυστικό υγρό (βιτριόλι) και την αναγκάζουν να το καταπιεί με αποτέλεσμα ανεπανόρθωτες βλάβες στο πρόσωπο και σε ζωτικά της όργανα. Μέχρι και σήμερα νοσηλεύεται σε σοβαρή κατάσταση στην μονάδα αυξημένης φροντίδας του Ευαγγελισμού.

Η Κωνσταντίνα κατάγεται από τη Βουλγαρία. Σπουδάζει Ιστορία και Αρχαιολογία σε πανεπιστήμιο στη Βουλγαρία αλλά τα σοβαρά προβλήματα του γιου της την αναγκάζουν να έρθει στην Ελλάδα με την ελπίδα να τον θεραπεύσει. Δεν υπάρχουν και πολλές επιλογές και έτσι προσλαμβάνεται στην Οικομέτ ως καθαρίστρια γιατί όπως λέει και η ίδια με απλότητα «καμιά δουλειά δεν είναι ντροπή».

Η Οικομέτ είναι μια υπερκερδοφόρα σύγχρονη καπιταλιστική επιχείρηση παροχής υπηρεσιών. Απασχολεί περίπου 2.500 εργαζόμενους, κυρίως αλλοδαπούς, από τους οποίους μόνο οι 800 είναι δηλωμένοι. Συμμετέχει σε κρατικούς διαγωνισμούς ανάθεσης έργων τους οποίους και κερδίζει εξαιτίας του εξωφρενικά χαμηλού κόστολογίου που παρουσιάζει. Με αυτόν τον τρόπο έχει αναλάβει και τον καθαρισμό του ΗΣΑΠ. Φυσικά, τα χαμηλά κοστολόγια με τα οποία εξασφαλίζει η Οικομέτ την αγορά των υπηρεσιών της από το ίδιο το κράτος, έρχονται να μετακυλισθούν αργότερα στους εργαζόμενους συνθέτοντας έτσι ένα καθεστώς εργασιακού μεσαίωνα. Χαμηλά μεροκάματα, συνεχείς περικοπές, εργασιακές συμβάσεις των πεντέμιση ωρών αντί για έξι (έτσι ώστε να χάνονται τα βαρέα και ανθυγιεινά ένσημα), απλήρωτες υπερωρίες και εξαναγκασμός των εργαζομένων να υπογράφουν λευκά χαρτιά των οποίων το περιεχόμενο συμπληρώνεται εκ των υστέρων από την εργοδοσία, είναι λίγα μόνο από τα χαρακτηριστικά του σκλαβοπάζαρου της Οικομέτ με αγοραστή το κράτος.

Μέσα σε αυτό το εργασιακό καθεστώς η Κωνσταντίνα αρχίζει τη συνδικαλιστική της δράση. Γίνεται ένα από τα 1600 μέλη της Παναττικής Ενωσης Καθαριστριών και Οικιακού προσωπικού (Π.Ε.Κ.Ο.Π) και μάλιστα είναι η πρώτη μετανάστρια που εκλέγεται γραμματέας. Το συγκεκριμένο πρωτοβάθμιο σωματείο καλύπτει εργαζόμενους που δουλεύουν στο ιδιωτικό χώρο με τις εταιρίες καθαρισμού. Το 90 % των μελών του είναι γυναίκες και από αυτές το 70% είναι αλλοδαπές.

Η Π.Ε.Κ.Ο.Π αρνείται να μπει στους κόλπους της ΓΣΕΕ θέλοντας να μην εμπλακεί σε κομματικές αντιπαλότητες και επιχειρεί να αναδείξει αργά αλλά δυναμικά το εργασιακό

καθεστώς της Οικομέτ και των μιμητών της. Κάνουν καταγγελίες στην επιθεώρηση εργασίας και στη προστασία του πολίτη διεκδικώντας τα βαρέα και ανθυγιεινά ένσημά τους και προσπαθώντας να δώσουν τέλος σε αυτή την εκμετάλλευση. Η δράση τους είναι πιεστική για την εργοδοσία.

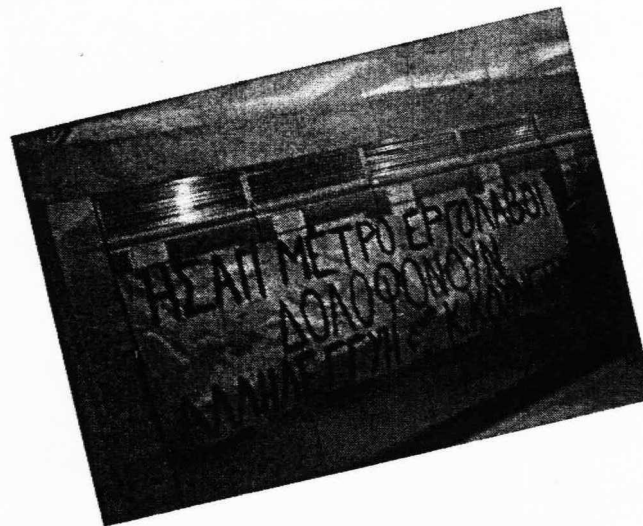
Η Οικομέτ για να γλιτώσει από την Κωνσταντίνα και τη Π.Ε.Κ.Ο.Π. δημιουργεί το δικό της σωματείο και μέσω απειλών αναγκάζει πολλούς από τους εργαζόμενους της να ενταχθούν σ' αυτό. Εως ένα βαθμό πετυχαίνουν να απομονώσουν την Κωνσταντίνα, με τις περισσότερες από τις συναδέλφους της να φοβούνται να της πουν μια καλημέρα.

Η ίδια μπαίνει στο στόχαστρο και παρακολουθείται συνέχεια. Δέχεται απειλητικά τηλεφωνήματα για τη ζωή της και αυτή του παιδιού της, ενώ πέφτει θύμα ξυλοδαρμού από τον επόπτη της. Η μάνα της που εργάζεται και αυτή στην Οικομέτ απολύεται. Η ίδια ως γραμματέας, πλέον, της Παναττικής Ενωσης καλύπτεται από το συνδικαλιστικό δίκαιο που δεν επιτρέπει στην εργοδοσία να την απολύσει. Παρ' όλο το κλίμα τρομοκρατίας, συνεχίζει τη δράση της και στρέφεται με καταγγελίες εναντίον της Οικομέτ, ενώ κάποια στιγμή δίνει συνέντευξη σε ξένο δημοσιογράφο όπου είναι αποτυπωμένες οι αποκαλύψεις της για τις απειλές που δέχεται.

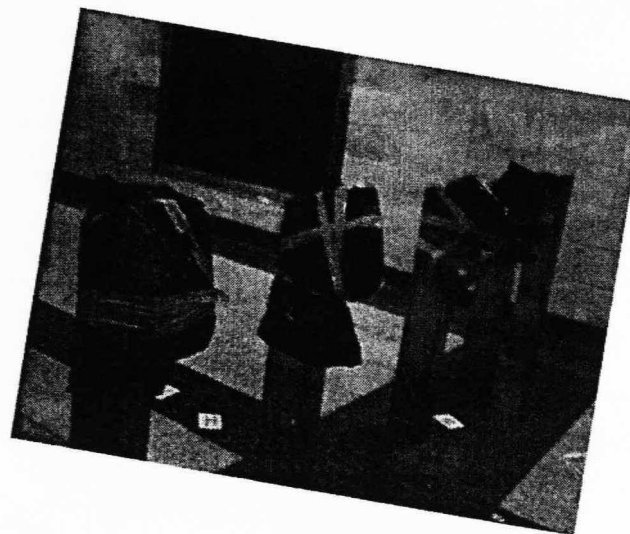
Η Κωνσταντίνα πλέον γίνεται επικίνδυνη, τόσο για τα αφεντικά της όσο και για το κράτος που ως επίσημος αγοραστής επιχειρεί να συγκαλύψει τη συνηγορία του. Ομως, η επιμονή και το πάθος της σε έναν αγώνα για αξιοπρέπεια και αλληλεγγύη, δεν αφήνουν περιθώρια σιωπής.

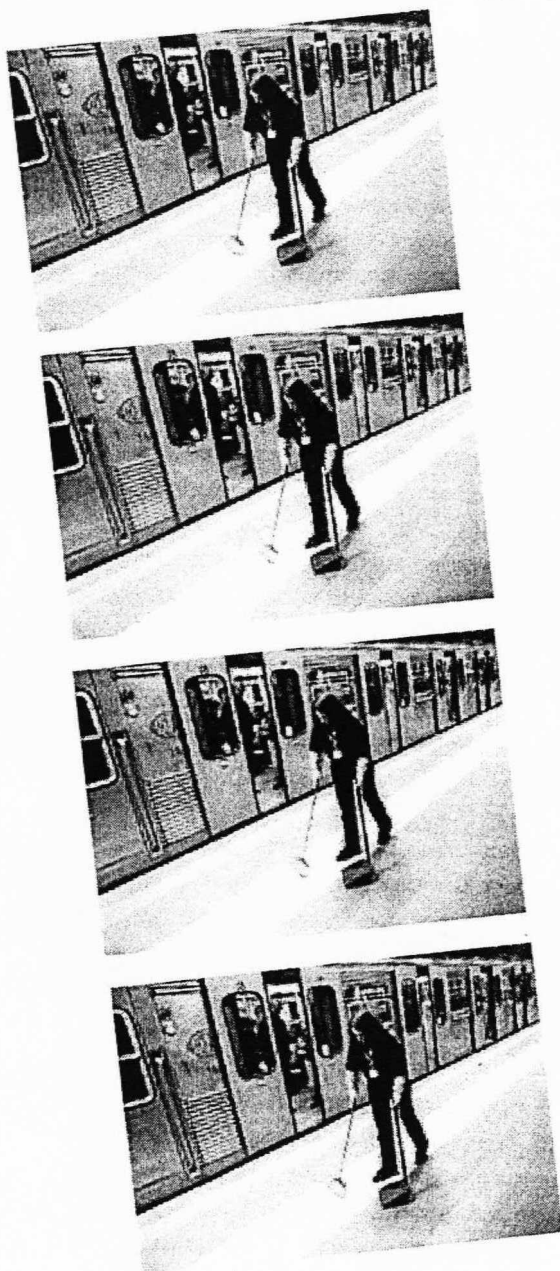
Σε αυτή την υπόθεση τίποτα δεν ήταν τυχαίο. Ούτε ο στόχος ήταν τυχαίος. Η Κωνσταντίνα συγκέντρωνε όλα εκείνα τα χαρακτηριστικά που την έκαναν όχι μόνο επικίνδυνη αλλά και ταυτόχρονα ευάλωτη στα μάτια των αφεντικών της: γυναίκα, μετανάστρια, μητέρα ανήλικου παιδιού.

Η επιλογή των ανθρωποειδών να της ρίξουν βιτριόλι στο πρόσωπο έχει να κάνει με ήθη που έλκουν την καταγωγή τους από αυστηρά πατριαρχικά καθεστώτα. Απότοκα σχέσεων ερωτικού πάθους, αντιζηλίας, απιστίες ή και απλές εικασίες αμφιβολιών για την συζυγική ηθική τιμωρούνται με βιτριόλι στο πρόσωπο, με μια πρακτική που εφαρμόζεται σχεδόν αποκλειστικά σε γυναίκες. Δεν επιδιώκεται απλά η απώλεια του προσώπου μιας γυναίκας μέσα σε μια κοινωνία που φετιχοποιεί την ομορφιά αλλά και η μεταμόρφωσή του στην απόλυτη ασχήμια. Στο βαθμό που καταστρέφονται και τα μάτια, η τυφλότητα συνιστά μια καίρια αναπηρία που διατυπώνει την απόλυτη τιμωρία ένα μόλις επίπεδο πριν τον θάνατο.



από παρέμβαση στο μετρό αιγάλεω





Η επιλογή αυτής της τιμωρίας για την Κωνσταντίνα έχει δύο ερμηνείες με την κάθε μια να έχει σημείο αναφοράς ακριβώς το ότι είναι γυναίκα. Είτε λοιπόν οι δράστες θέλησαν να αποπροσανατολίσουν την ταυτότητα της πράξης τους και ρίχνοντας το βιτριόλι επιχείρησαν να εγκαλέσουν ένα είδος πατριαρχικής διευθέτησης μιας κάποιας ερωτικής σχέσης. Γι' αυτό είναι ίσως που η Κωνσταντίνα φώναξε αμέσως μετά την επίθεση προς τους γείτονες ότι την τιμωρούν για την συνδικαλιστική της δράση. Είτε, σε μια άλλη εκδοχή, τιμώρησαν με αυτόν τον φρικιαστικό τρόπο την γυναίκα Κωνσταντίνα, το πρόσωπο και τα μάτια της μέσα σε μια κοινωνία όπου το σώμα ασφυκτιά από τις αισθητικές νόρμες. Ήταν σημαντικό για κάποια ανθρωποειδή να καταντήσουν την Κωνσταντίνα απεχθή με κάθε τρόπο. Όπως και να' χει η τιμωρία ήταν αναμφισβήτητα παραδειγματική και η έμφυλη αναφορά της έχει να κάνει με τις ίδιες τις καθαρίστριες, με μια δουλειά, το καθάρισμα, που προεκτείνει και επαγγελματικοποιεί την επιτηδευμένη κλίση και έφεση με την οποία έχει «προικίσει» η πατριαρχία το γυναικείο φύλο.

Για τη μετανάστρια Κωνσταντίνα δεν χρειαζόταν τίποτε άλλο πέρα από αυτή την επίθεση για να επιταθεί ο αποκλεισμός της από μια κοινωνία που κινείται διαρκώς προς την ξενοφοβία και τον συντηρητισμό. Ο αγώνας της ήταν ένα υβριστικό θράσος μέσα σε ένα εργασιακό καθεστώς εξαθλιωτικό και προσβλητικό για τις εργαζόμενες, μια ύβρις προς την αυτονόητη υποταγή, μια ύβρις εκεί που η γυναικεία παθητικότητα θεωρείται αρετή, μια ύβρις εκεί που οι μετανάστριες θεωρούνται υπάρξεις παραδομένες σε κάθε είδους λεηλασία.

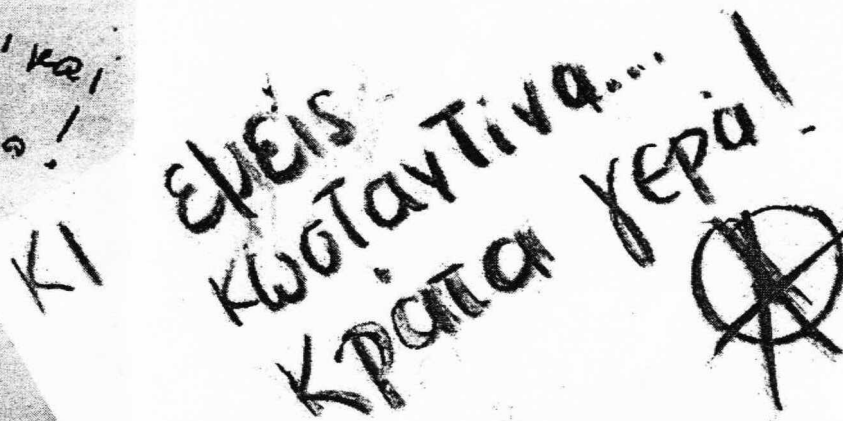
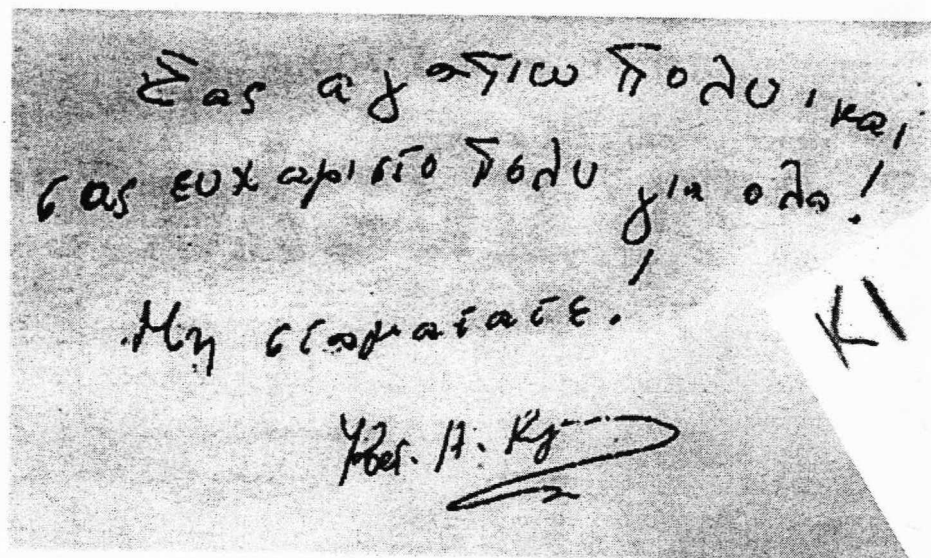
Σύσσωμο το καθεστώς αποσιώπησε το γεγονός. Τις πρώτες εβδομάδες ούτε μια διεκπεραιωτική ανάκριση, ούτε μια επερώτηση στη Βουλή, ούτε ένα μονόστηλο σε εφημερίδα. Το Σύστημα ωστόσο δεν λογάριασε σωστά. Χρειάστηκε ελάχιστος χρόνος για να πυροδοτηθεί η αγανάκτηση χιλιάδων ανθρώπων που ήταν και είναι αποφασισμένοι να μην αφήσουν την Κωνσταντίνα μόνη μέσα στην αυτονόητη μοίρα που της επιφύλαξαν τα αφεντικά. Οι χιλιάδες αλληλέγγυοι στην Κωνσταντίνα που κατέβηκαν στο δρόμο ανέδειξαν την δυναμική της αντίστασης, αλληλεγγύης και αξιοπρέπειας που απλώθηκε με κάθε μέσο σε κάθε γειτονιά. Από την άμεση συγκέντρωση έξω από τον Ευαγγελισμό, την πορεία που ακολούθησε, την κατάληψη του κεντρικού κτηρίου του ΗΣΑΠ, την πορεία στην περιοχή που ζει η Κωνσταντίνα και που δέχτηκε την επίθεση, τις παρεμβάσεις και καταλήψεις σταθμών του ΜΕΤΡΟ και ΗΣΑΠ, την μεγάλη κεντρική πορεία στην Αθήνα και τις επιθέσεις στα γραφεία της ΟΙΚΟΜΕΤ και σε άλλες ομοειδείς δουλεμπορικές σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη,

την μεγάλη κατάληψη της πρυτανείας του ΑΠΘ στην Θεσσαλονίκη για την κατάργηση των σχέσεων του δημοσίου με τις δουλεμπορικές εταιρίες, τις πορείες χιλιάδων ανθρώπων σε διάφορες πόλεις της επικράτειας, τις εκδηλώσεις σε πολλές γειτονιές αλλά και περιοχές εκτός συνόρων. Η αλληλεγγύη άνοιξε πια τα πανιά της αποκαθιστώντας και ενισχύοντας το ίδιο το νόημα του αγώνα της Κωνσταντίνας.

Το Σύστημα πληρώνει και θα πληρώνει για πολύ ακόμη ακριβώς αυτά που θεωρεί ότι δεν θα λογαριάσει.

Το πρόσωπο της Κωνσταντίνας δεν χάθηκε. Πήρε το πρόσωπο χιλιάδων ανθρώπων.

Ο αγώνας της δεν χάθηκε. Εγινε αγώνας χιλιάδων ανθρώπων.



τα σύνορα της πέτρου ράλλη

ΤΑ ΣΥΝΟΡΑ ΕΙΝΑΙ ΣΤΗ ΓΕΙΤΟΝΙΑ ΜΑΣ

στα σύγχρονα στρατόπεδα συγκέντρωσης...

Τα στρατόπεδα συγκέντρωσης βρίσκονται σχεδόν πάντα στα μετόπισθεν. Σήμερα ο πόλεμος μαίνεται στη Μέση Ανατολή, στην Κεντρική Ασία, στην Αφρική. Πρόκειται για ακόμη έναν πόλεμο που κάνουν οι «πολιτισμένοι» λαοί ενάντια στους «βαρβάρους», λεηλατούν ανθρώπινους και φυσικούς πόρους χωρίς έλεος.



Εκατομμύρια ανθρώπων ξεριζώνονται από τα μέρη που μεγάλωσαν για να επιβιώσουν, να γλιτώσουν από το θάνατο, την εξαθλίωση, τη μιζέρια, από την απαξιωμένη τους ζωή. Το ένστικτο της ζωής τους οδηγεί εκεί που υπάρχει ο «πλούτος» αναζητώντας τα ψίχουλα που πέφτουν από το τραπέζι της «πολιτισμένης» ευμάρειας. Στην «πολιτισμένη» Ευρώπη. Που κλείνει τα σύνορά της για να προστατέψει τον πλούτο, τα λάφυρα, την ευημερία, τα συμφέροντα των πατρικών της. Που στήνει στρατόπεδα συγκέντρωσης για να φυλακίσει, να βασανίσει, να τιμωρήσει το ίδιο το ένστικτο της ζωής των μεταναστών πληβείων. Που κρατάει όμηρους χωρίς «χαρτιά» τους ξεριζωμένους έρμαιο στα χέρια μιας επιτηδευμένης και καλοσχεδιασμένης από τα «πολιτισμένα» κράτη κερδοφόρας «παρα»οικονομίας. Που συνεχίζει τον πόλεμο εναντίον των «βαρβάρων» ακόμη και μέσα στις πολυσύχναστες λεωφόρους των μεγάλων της μητροπόλεων...

Στην Ελλάδα, στην Πέτρου Ράλλη, τα τελευταία χρόνια, λειτουργεί το τμήμα Μεταγωγών. Κατ' ευφημισμόν «χώρο υποδοχής μεταναστών». Πρόκειται για ένα σύγχρονο κάτεργο της δημοκρατίας, ένα τερά-

στιο στρατόπεδο συγκέντρωσης μεταναστών, το μεγαλύτερο σε όλη την Ελλάδα και το μοναδικό τμήμα Αλλοδαπών στην Αθήνα. Στο εσωτερικό του παραμένουν φυλακισμένοι, περιμένοντας να απελαθούν, εκατοντάδες μεταναστών και προσφύγων.

Στο συγκεκριμένο χώρο, κάθε πρωί Σαββάτου και για 4 μόνο ώρες, λειτουργεί μια υπηρεσία χορήγησης

ασύλου και ανανέωσης των αδειών παραμονής για το σύνολο των μεταναστών. Στην προσπάθειά τους να πάρουν το “μαγικό” χαρτί που θα εξασφαλίσει τη μη απέλασή τους από τη χώρα, οι μετανάστες συγκεντρώνονται έξω από το κτίριο από τα μεσημέρια της Παρασκευής. Σχηματίζοντας τεράστιες ουρές προτεραιότητας επί της Σαλαμινίας (δρόμος παράλληλος στη Πέτρου Ράλλη), οι χιλιάδες μεταναστών και προσφύγων όλων των εθνικοτήτων, παραμένουν εκεί ολόκληρο το βράδυ προκειμένου να προλάβουν να εξυπηρετηθούν τις ελάχιστες ώρες που λειτουργεί η υπηρεσία. Προφανώς, δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι η υπηρεσία λειτουργεί μόνο τα Σάββατα και εξυπηρετεί από 50 μέχρι 150 μετανάστες τη φορά. Το Μεταγωγών της Πέτρου Ράλλη συμπυκνώνει το σύνολο της μεταναστευτικής πολιτικής της Ελλάδας, αυτό της μηδενικής παροχής ασύλου. Γιατί, ακόμη και όσοι τελικά έχουν τη δυνατότητα να κάνουν την αίτηση τα πρωινά του Σαββάτου, δεν εξασφαλίζουν επ’ ουδενί ότι η αίτησή τους θα γίνει δεκτή. Ετσι, όποιος καταφέρει να περάσει ζωντανός από τις νάρκες των συνόρων, τις “τυχαίες” εκπυρσοκροτήσεις των όπλων των συνοριοφυλάκων, όποιος επιβιώσει από τον πνιγμό στα ανοιχτά του Αιγαίου, είναι αναγκασμένος να υφίσταται την ωμή κρατική καταστολή.

Τις νύχτες κάθε Παρασκευής, η Πέτρου Ράλλη θυμίζει πεδίο μάχης. Το Μεταγωγών φυλάσσεται από ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις, οι οποίες κατά διαστήματα πραγματοποιούν “κινήσεις απώθησης” των χιλιάδων μεταναστών που βρίσκονται στην “ουρά” της Σαλαμινίας, εξαπολύοντας ένα άγριο ανθρωποκυνηγητό στους γύρω δρόμους.

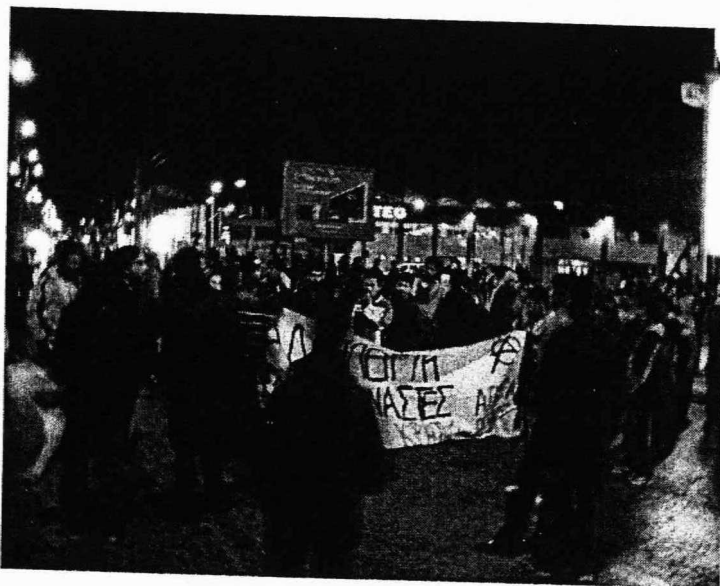
Κατά τη διάρκεια ενός τέτοιου συνηθισμένου ανθρωποκυνηγητού στις 25 Οκτώβρη 2008 πέφτει νεκρός μετά από άγριο ξυλοδαρμό ο 24χρονος πακιστανός Μοντασέρ Μοχάμεντ Ασράφ. Λίγους μήνες αργότερα, στις 3 Γενάρη 2009, ένας ακόμη μετανάστης, από το Μπαγκλαντές, ο Χουσεΐν Ζαχιντούλ Τζαχανγκίρ βρίσκεται νεκρός σε παρακείμενο ρέμα μετά από κυνηγητό. Τα ΜΜΕ παρουσιάζουν και τους δύο θανάτους ως μοιραία ατυχήματα στα οποία η αστυνομία δεν είχε ουδεμία ανάμιξη. Πέθαναν αλλού και άλλοτε. Ωστόσο, τα γεγονότα αναδεικνύουν μια διαφορετική αλήθεια. Δεν είναι μόνο οι δύο δολοφονίες. Δεκάδες μετανάστες έχουν μεταφερθεί σε νοσοκομεία σοβαρά τραυματισμένοι, έχοντας υποστεί τις ασκήσεις μίσους, εξευτελισμού και βασανισμού της δημοκρατικής αστυνομίας. Κάθε Σάββατο ξημερώματα ο ήλιος στην Π. Ράλλη ανατέλλει μέσα από τα δακρυγόνα.

Μετά την πρώτη δολοφονία, του πακιστανού Μοχάμεντ, δεκάδες αναρχικοί και αντιεξουσιαστές αλληλέγγυοι συγκεντρώνονται κάθε Παρασκευή βράδυ έξω από το Μεταγωγών επιχειρώντας να κατοχυρώσουν μια σχέση έμπρακτης αλληλεγγύης με τους μετανάστες και να αναχαιτίσουν την κρατική επιθετικότητα. Οι αόρατοι στο σοκάκι της Σαλαμινίας πρέπει να γίνουν ορατοί στην λεωφόρο Π. Ράλλη, τα αόρατα θύματα της μεταναστευτικής πολιτικής είναι οι ορατοί θύτες του εξανθρωπισμού μας.

και στα οπλισμένα χέρια των εθνικών ιδεών...

Μετά τις εκλογές του 2007, ο ρατσιστικός λόγος μπήκε στη Βουλή και από κει επιχείρησε να ξεθαρρέψει στις γειτονιές. Δεν είναι τυχαίο ότι σχεδόν αμέσως μετά τις εκλογές εκδηλώθηκαν στο Αιγάλεω δυο αιματηρές ρατσιστικές επιθέσεις





ΟΔΟΣ ΣΑΛΑΜΙΝΙΑΣ
ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ
ΜΟΝΟΔΡΟΜΙΟΣ...

#13

σε σπίτια πακιστανών μεταναστών στην πλατεία Λ. Καραγιάννη ενώ διαδραματίστηκε μια άθλια ρατσιστική συγκέντρωση «επιτροπής κατοίκων» στον παραδοσιακό αιγαλιώτικο μεταναστευτικό θύλακα του Αγίου Σπυρίδωνα. Οι ρατσιστικές προσπάθειες δεν μπόρεσαν να κατευοδωθούν μια και οι κοινωνικές αντιδράσεις που εκδηλώθηκαν ήταν δυναμικές και αδιαπραγμάτευτες.

Είναι, ωστόσο, γεγονός ότι η κρατική προπαγάνδα επιχειρεί διαρκώς να ενισχύσει την κοινωνική νομιμοποίηση του ρατσισμού, δεν δυναμώνει απλώς την επιθετικότητα των δυνάμεων καταστολής αλλά επιβραβεύει την εξόφθαλμη ωμή βαρβαρότητά τους ενάντια στους μετανάστες, όπως παραδοσιακά αφήνει χώρο για παρακρατική συμπληρωματική δράση και προσπαθεί να ποινικοποιήσει κάθε πράξη αλληλεγγύης προς τους μετανάστες. Η απάνθρωπη μεταναστευτική πολιτική χρειάζεται την κοινωνική νομιμοποίηση της παλιανθρωπιάς.

Η καπιταλιστική επιθετικότητα που εκδηλώνεται στο Αιγάλεω τα τελευταία χρόνια είναι εμφανής σε όλο το φάσμα της καθημερινότητας της περιοχής. Μετρό, Ικέα, Ελαιώνας, μια ντόπια ανάπτυξη που προστίθεται στην γενικευμένη ανάπτυξη της ελληνικής κοινωνίας για να διαλυθεί οριστικά και αμετάκλητα κάθε εναπομείνασα παραδοσιακή δομή κοινωνικής συνοχής και αλληλεγγύης. Το σχέδιο για το «Αιγάλεω που κτίστηκε από μετανάστες» είναι να μπει στη φορμόλη της μεγάλης δημοτικής βιβλιοθήκης ενός καινούργιου «Αιγάλεω του 21ου αιώνα», ενός μητροπολιτικού προαστίου με θύλακες μεσοαστικών πολυκατοικιών και μικροαστικών δορυφόρων, με εμπορικά κέντρα και μεγακαταστήματα, ένα τοπίο σαρωνόμενο από μηχανές κοινωνικού ελέγχου και δυνάμεις κρατικής καταστολής. Σε αυτό το τοπίο οι μετανάστες δεν θα είναι τίποτε άλλο παρά ανεπιθύμητα μιάσματα, φευγαλέες σκιές, ασήμαντα υπονοούμενα.

Τα σχέδια της Εξουσίας ωστόσο δεν ταυτίζονται με τις επιθυμίες των ανθρώπων. Εχουμε δρόμο μπροστά μας και γι' αυτόν τον δρόμο όλοι μας έχουμε λόγο. Το Αιγάλεω των μεταναστών είναι ριζωμένο βαθιά στις γειτονιές παρόλη την κρατική προπαγάνδα, την καπιταλιστική αλλοτρίωση, τα ξενοφοβικά κηρύγματα. Η ρατσιστική «επιτροπή κατοίκων» λούφαξε και διαλύθηκε αμέσως μετά τις πρώτες αντιδράσεις στον Άγιο Σπυρίδωνα, ο Δήμος Αιγάλεω έτρεξε να διαχωριστεί από τις διακηρύξεις των «αγανακτισμένων» ρατσιστών, οι πακιστανοί που δέχτηκαν τις επιθέσεις στηρίχθηκαν από την γειτονιά και από αλληλέγγυους της περιοχής. Δεν έχουμε την αυταπάτη ότι ο ρατσισμός δεν θα ανασυνταχθεί στην περιοχή μας στο πλαίσιο του επελαύνοντος βαρβαρισμού που ονομάζεται «Αιγάλεω του 21ου Μεσαίωνα». Να έχουμε πάντα το νου μας...

Η αιματηρή ρατσιστική υπόθεση της Πέτρου Ράλλη έχει φέρει τα σύνορα του πολέμου στα όρια της περιοχής μας. Αναθερμαίνει τα σύνορα που χαράζουν στις συνειδήσεις οι αυταπάτες των εθνικών ιδεωδών. Φέρνει τα σύνορα στην καθημερινή μας ζωή...

ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΗΝ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΕΞΕΥΤΕΛΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΤΑΠΕΙΝΩΣΗΣ
ΟΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΟΙ

ελαιώνας

Τα τελευταία χρόνια στον δήμο Αθηνών προωθείται η πολυσυζητημένη «Διπλή Ανάπλαση», το σχέδιο της οποίας αφορά τόσο την κατασκευή πάρκου στα προσφυγικά της Λ.Αλεξάνδρας όσο και την ανοικοδόμηση του Ελαιώνα με την κατασκευή των αθλητικών εγκαταστάσεων της ΠΑΕ ΠΑΟ. Στη συζήτηση και προώθηση του σχεδίου αυτού προστέθηκε και η κατασκευή εμπορικού κέντρου του ομίλου Βωβός, έργο το οποίο εμφανίζεται και προωθείται ως αλληλένδετο και αλληλοσυμληρούμενο της διπλής ανάπλασης.

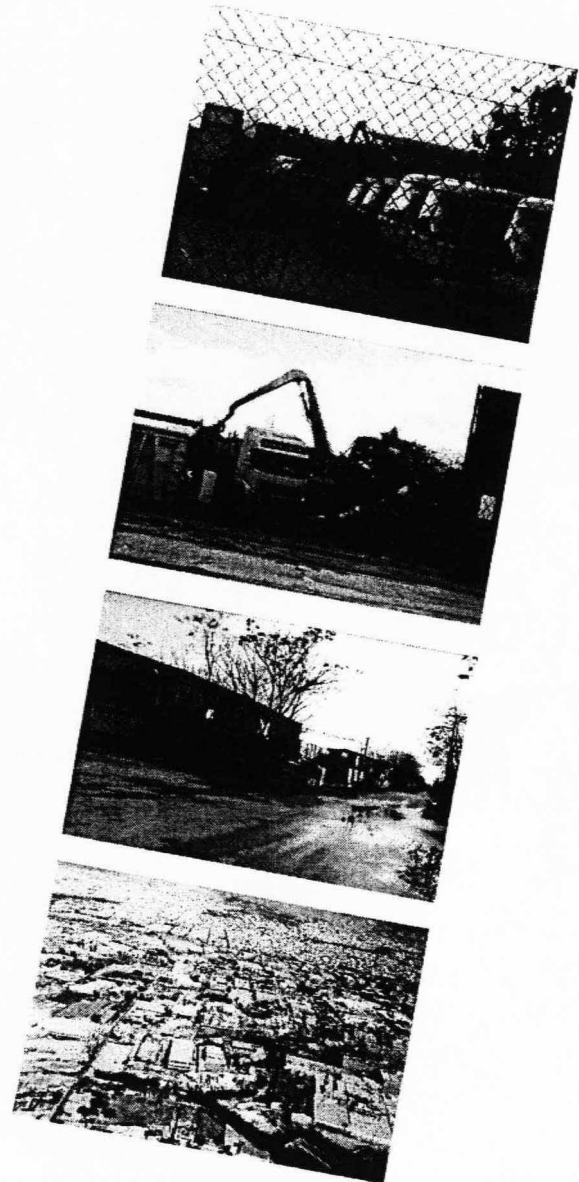
Η ανάπλαση του Ελαιώνα είχε προαναγγελθεί από το 1994 αλλά προωθήθηκε και δρομολογήθηκε με την απόφαση της κατασκευής του γηπέδου της ΠΑΕ ΠΑΟ. Το εμπορικό κέντρο, έκτασης 69.000 τετραγωνικών είναι έξω από τη ζώνη κατασκευής του γηπέδου της ΠΑΕ, σε μία περιοχή που χαρακτηρίζεται κοινόχρηστο πράσινο από το 1995, βάσει προεδρικού διατάγματος. Για τη διευκόλυνση όμως του έργου το ΥΠΕΧΩΔΕ με τη σύμπραξη του Δήμου Αθηνών προώθησε ρύθμιση που τροποποιεί το προεδρικό αυτό διάταγμα. Επιπλέον στην περιοχή προβλέπεται σταθμός ΚΤΕΛ, δημαρχιακό μέγαρο και άλλο ένα κτίριο εμπορικών χρήσεων.

Κυβέρνηση και αντιπολίτευση τάσσονται υπέρ του γηπέδου και δια των εκπροσώπων τους στο Δημοτικό Συμβούλιο, ομοίως το ΛΑΟΣ υπερασμύνεται της Ανάπλασης λέγοντας μάλιστα ότι «αν το Σ.τ.Ε. υπήρχε στην αρχαιότητα δεν θα είχε χτιστεί η Ακρόπολη». Το Κ.Κ.Ε. αρκείται ως γνωστόν σε υπερωτήσεις στη Βουλή ενώ ο ΣΥ.ΡΙΖ.Α. στο ψηφοθηρικό του έργο τασσεται υπέρ του γηπέδου αλλά κατά του εμπορικού κέντρου (είναι μεγάλο άλλωστε το κοινωνικό κομμάτι που δηλώνει οπαδός του Παναθηναϊκού).

Τα καθεστωτικά μέσα έπαιξαν για άλλη μία φορά το ρόλο του promoter του έργου με την εκτενή παρουσίαση μακετών του γηπέδου και γενικότερα του σχεδίου ανάπλασης ενώ οι όποιες αντιδράσεις και κινήσεις από την μεριά των πολιτών δεν δημοσιοποιούνται. Αυτό όμως που προέβλεπαν συστηματικά είναι το ψευτοδίλημα και ο μονόδρομος της κατασκευής γηπέδου στην Λ.Αλεξάνδρας ως αντιστάθμισμα στην κατασκευή του μεγαθηρίου στον Ελαιώνα.

Τελευταία εμφανίστηκε ένα νέο αντι-κίνημα στην πόλη. Η κίνηση των "εργαζομένων και απολυμένων στο Βοτανικό και συμπαραστατών" με αφίσες και πανό παρεμβαίνει κοινωνικά προωθώντας την χυδαία καπιταλιστική την λογική που θέλει τον άνθρωπο να προκρίνει τη δουλειά του σε σχέση με το περιβάλλον, να υποθηκεύει την ίδια του την υγεία για ένα μεροκάματο. Ετσι αρνούμενοι κάθε απελευθερωτική ταξική συνείδηση ταυτίζουν τα συμφέροντά τους με τα συμφέροντα του μεγαλοεργολάβου.

Οι εργασίες για το εμπορικό κέντρο ανεστάλησαν προσωρινά ύστερα από προσφυγή 131 πολιτών στο Συμβούλιο της Επικρατείας (ΣτΕ). Το ΣτΕ μαζί με τον πρότανη του Πολυτεχνείου αντιτίθενται στο έργο αποδεικνύοντας ότι ακόμα και οι θεσμικοί τεχνοκράτες είναι αρνητικοί σε μία τέτοιου είδους λεηλασία του



περιβάλλοντος επίθεση στο περιβάλλον. Η αντίδρασή τους αφορά μόνο τη διαδικασία της τμηματικής έγκρισης της περιοχής ανά-πλασης καθώς έως τώρα δεν υπάρχει μια συνολική περιβαλλοντική μελέτη για την περιοχή. Σχετικά με αυτό η μόνη περιβαλλοντική μελέτη που συζητιέται είναι αυτή που έχει καταθέσει ο όμιλος Βωβού, ενώ η ΠΑΕ ΠΑΟ δεν έχει προχωρήσει στην κατάθεση του σχετικού φακέλου.

Χαρακτηριστικό της περιοχής του Ελαιώνα είναι οι φθίνουσες ή εγκαταλελειμμένες βιομηχανίες και βιοτεχνίες, ένας χώρος που ακολούθησε την παρακμή του δευτερογενούς τομέα, βυθίστηκε σε μια επιτηδευμένη αδιαφορία από το καθεστώς και έτσι σήμερα προσφέρεται ως ένα αξιοποιήσιμο φιλέτο. Κράτος και αφεντικά σχεδιάζουν συμπράτ-τουν και πάλι την «ανάπτυξη» των γειτονιών με την ανάπλαση να χρησιμοποιείται ως επίπλαστη ανάγκη για ποιοτική αναβάθμιση της ζωής των κατοίκων.



Ηδη από την κατασκευή της γραμμής μετρό Αιγάλεω-Ελαιώνας-Κεραμικός είχε κατα-τεθεί η πρόθεση για τη δημιουργία ενός νέου τοπίου στην πόλη, μίας ιδιάζουσας ζώνης κατανάλωσης: Γκάζι – Ιερά Οδός – IKEA-Village-Allou και τώρα και MALL, με άνετη πρό-σβαση και με κατασκευές χώρων στάθμευσης. Τα σημάδια αυτής της ανάπλασης είναι ήδη και σε μεγάλο βαθμό εμφανή στο Αιγάλεω. Το καταναλωτικό πλήθος κατακλύζει τους δρόμους δημιουργώντας πρόσθετη περιβαλλοντική επιβάρυνση και δεκάδες μι-κροεπιχειρήσεις και συνοικιακά μαγαζιά κλείνουν το ένα μετά το άλλο μην αντέχοντας τον ανταγωνισμό και την αύξηση των αντικειμενικών αξιών που επιτάχθηκε τα τελευταία χρόνια.

Η ανάπτυξη νομιμοποιεί την λεηλασία του περιβάλλοντος και την επίθεση στους όρους ζωής των κατοίκων. Ένα τέτοιο νέο κατασκευάσμα στερεί από την περιοχή τη δυνατό-τητα ύπαρξης πνευμόνων πρασίνου και επιπλέον την επιβαρύνει με επιπλέον ατμο-σφαιρικούς ρύπους και κυκλοφοριακή συμφόρηση (αρκεί να σκεφτεί κανείς τη γειτνίαση με Ιερά Οδό, Κηφισό και Αγ. Άννης).

Όταν η Αττική τσιμεντοποιήθηκε στα πλαίσια των Ο.Α. του 2004, όταν η Πάρνηθα αφέθηκε να καεί για να επεκταθεί το καζίνο, όταν 3.000 πολύτιμα δέντρα κόπηκαν στο όρος Αιγάλεω για την κατασκευή εμπορικής σιοδηροδρομικής γραμμής, όταν 90 πεύκα γκρεμίστηκαν σε μία νύχτα στον πευκώνα των Αγ. Αναργύρων, όταν 54 αιωνόβια δέντρα ξεριζώθηκαν παρουσία των ΜΑΤ στο πάρκο στην Κυψέλη, όταν καταστρέφεται ο Υμηττός για την κατασκευή αυτοκινητόδρομου, τότε η μόνη και προταρχική ανάγκη που γεννιέται είναι να γκρεμίσουμε κάθε αστικό κατασκευάσμα και να φυτέψουμε ζωή.

ΠΑΡΚΟ ΣΤΟΝ ΕΛΑΙΩΝΑ- ΠΑΡΚΟ ΣΕ ΚΑΘΕ ΓΕΙΤΟΝΙΑ

καταδικασμένοι,
το μόνο τους μέσο,
η Αστυνομία,
για ένα μόνο σκοπό
ν' αδειάζουν τα φέρετρα
για ν' ανασταίνουν μελλον
και να σχεδιάζουν πρ
Τσακίστε τους, φίλοι

αιχμές της συγκυρίας από την πρωτοβουλία αναρχικών αγάλεω
μήης-ιούνης 2009
<http://anarxikoigaileo.blogspot.com>

